

"Ωρα· είναι ἡ Μεσσαλίνα τους. Πολύ μ' ἐβοήθησε καὶ ὁ καυμένος ὁ Ρούφος· αὐταῖς ἡμέραις εὐτυχῶς ἄφησε τὰ παιδιακῆσια του. Τὸ τουφεκίδι ἐξακολοθεῖ· πιστεύω τὸ περισσότερο νὰ πηγαίνει σ' τὸν ἄερα. Εὐτυχῶς ἡ κοινὴ γνώμη πῆρε τὰ πράγματα διὰ πολὺ σοβαρὰ. Ἐὰν ἦτο ὁ Κουμουνδούρος, θὰ τὰ ἐξελάμβανε διὰ κωμῆδιαν. Τί θὰ πῆ διαφορὰ ἀνθρώπων! Καὶ τὸ μεϊδιαμά μου εἶναι σοβαρὸν. Πῶς γελῶ μὲ τὸν τύπον. Ὁ Αἰὼν εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ κατὰ τοῦ Γρίβα· ἡ Πρωτὰ εἶναι κατ' ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Γρίβα. Ὁ καυμένος ὁ Δεληγιάννης, τί γεροντοκόριτσο! Αἱ Νεαὶ Ἰδέαι εἶναι ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς μου καὶ κατὰ τοῦ προσώπου μου. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἀναγνώσω τί λένε ὁ Καμπούρογλου καὶ ὁ Κορομηλάς· ἐνδιαφέρομαι πολὺ νὰ μάθω τὴν γνώμην των. Ὁ Βασιλεὺς μου γράφει ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεσολαβήσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος μεσολαβεῖ τὸ λιανοτούφεκο. Τὰ ἐπίσημα τηλεγραφήματα δουλεύουν περίφημα.

Παρασκευὴ 19 Αὐγούστου Σήμερα εἶχα νὰ κάμω μὲ τοὺς πρέσβεις. Οἱ περισσότεροὶ εἶναι τοῦ χεριοῦ μου. Ὁ Δεληγιάννης ἂν ἦτο θὰ ἐγονυπέτει ἐνώπιόν των ὡς τὸ 1879. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐλησμόνησα τὴν ιδιότητά μου ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ὠμίλησα ἰδίως εἰς τὸν Πρέσβην τῆς Ρωσσίας ὡς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Μὲ πρεσβῆρει ἀσκαρδαμυκτεῖ. Τὸ ἐνόησα καὶ τῷ εἶπα τὸ λάθος μου. Τώρα λέγω σὰς ὀμιλῶ ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Κατέστησα ὑπεύθυνον τὴν Εὐρώπην διὰ τὸ χυνόμενον αἷμα. Μὲ εἶπαν νὰ παύσω νὰ συγκεντρῶνω στρατόν. Τοὺς εἶπα, ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτὰ· δὲν εἶμαι Κουμουνδούρος· ἢ Δεληγιάννης. Μοὶ ἐπανέλαβον ὅτι θὰ μεσολαβήσουν. Τοὺς εἶπα: "Ὅπως ἀγαπάτε. Καὶ ἀπεχωρίσθημεν.

Σάββατον, 20 Αὐγούστου. Νίκη! Πήραμε τὴν Βίγλα, ἐξετοπίσαμεν τοὺς Τούρκους. Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ ἀρχηγός· τὸν πιστεύω.

Ὁ Αἰὼν ζητεῖ κατάλογον τῶν φονευθέντων· ποίων; πόσων; Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ σωστά των πιστεύουν εἰς πόλεμον. Ἀνέγνωσα μερικὰς ἀλληλογραφίας ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου! Οἱ Τούρκοι πίπτουσι νεκροὶ ὑπὸ τὸν κάλαμον τῶν ἀνταποκριτῶν καθ' ἑκατοστύας. Φονεύουν τόσους πολλοὺς, ὥστε ἂν δεήσῃ νὰ πολεμήσωμεν δὲν θὰ εὐρωμεν ζωντανούς ἄλλους. Ἐμυρίσθησαν ἀνακωχὴν μερικοὶ βουλευταὶ καὶ ἤρχισαν νὰ σουλατσάρουν ἐξω τοῦ Πραξείου μου. Κάμνω ἐπίτηδες τὸν ἄγριον διὰ νὰ μὲ ξεφορτωθῶν. Μ' αὐτοὺς τοὺς βεβιασμένους μορφασμοὺς, πᾶς νὰ χαλάσω τὰ μούτρα μου. Ὁ Σταμούλης ἀπειλεῖ ὅτι θὰ μοῦ φύγῃ. Εἶπα τοῦ Καλλιγᾶ νὰ βάλῃ μερικὰς ἀπὸ τὰς μικρὰς του φίλας νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρουν δέσμιον. Ἐμαθα ὅτι ἄλλαξε τὴν κόκκινη κραβάτα καὶ ἔβαλε πράσινη. Σημεῖον ὅτι ὑπάρχει ἐλπίς συνδιαλλαγῆς. Τί σύμπτωσις! ἢ συνδιαλλαγὴ μὲ τὴν Τουρκίαν συμπίπτει μὲ τὴν συμφιλίωσιν τοῦ Σταμούλη. Πάντοτε τὸ ὄνομά του συνδέεται μετὰ μεγάλων γεγονότων.

Κυριακὴ, 22 Αὐγούστου. Πίφ! Εἶπα τοῦ Ἀναγνωστοπούλου νὰ μοῦ φέρῃ λίγη κολόγια ἀπὸ τὸ σπῆτι. Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν βρωμα. Μὲ πολιορκοῦν πετσώματα. Ὁ εὐλογημένος ὁ ἅγιος Πλαταμῶνος ἔκαμε κακὴ ἀρχή. Μοῦ ρίχθηκαν οἱ ὀπλαρχηγοὶ καὶ οἱ καπετανεοί. Ὁ Τσελοπίτσαρης μοῦ ἔγραψεν ἐπιστολὴν ἀλβανικὴν. Ἠγόρασα τὸ ἀλφαβητάριον τοῦ Κουλουριώτη διὰ νὰ μάθω ἀλβανικά. Εὐτυχῶς ἔχομεν ἀνακωχὴν. Ἐστράβωσαν ὅλοι τὰ μούτρα των εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτό. Πράγματι οἱ Τουρκοράγοι δὲν λείπουν. Ἀλλὰ τὸ Ταμεῖον ἐν-

ΟΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΙ.

Κ Ω Μ Ω Δ Ι Α

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 337.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ, ΠΗΝΕΛΟΠΗ, ΜΑΡΙΑ, ΓΙΑΝΝΗΣ.

Πηνελόπη.

Θεέ μου! Τί ἔπαθες;—Μαρία, γρήγορα, ξεῖδι, κολώνια. Σὲ ἔπιασε τίποτε;—Μαρία!

Κλεάνθης.

"Ὅχι· δὲν ἔχω τίποτε. (Εἰσέρχεται ἡ Μαρία κρατοῦσα φιαλίδιον Κολωνίας καὶ ὁ Γιάννης φιάλην ὄξους. Ἀποδιώκων τὴν Μαρίαν.) Ἀφῆσέ με ἤσυχον καὶ σὺ μὲ αὐτὸ τὸ φαρμάκι.

Μαρία.

Φαρμάκι αὐτό...! (Ἐξέρχεται, καθὼς καὶ ὁ Γιάννης).

Κλεάνθης.

Εἶμαι καλὰ, πολὺ καλὰ. Τί ἔχω αἰ; Συνέπεια! Συνέπεια!

Πηνελόπη.

Συνέπεια; ἀλλὰ μὲ τίνας; Σὺ τώρα ἀκόμη ἦσο ἐδῶ. Εἶχες διασκεδάσιν τίποτε... Ἐκαμες πάλιν καμμίαν πολιτικὴν πρόποσιν;

Κλεάνθης.

Δὲν ἔπια τίποτε. Δὲν ἔκαμα πρόποσιν. Συνέπεια! Συνέπεια! Τὰ πάντα!

Πηνελόπη.

Μὰ τί; κλίνεις τὰ ρήματα τώρα; (Καθ' ἐαυτήν). Μήπως ἐτρελλάθη;

Κλεάνθης (ἐγειρόμενος).

Δὲν ἔχω τίποτε! (Σύρων καθισμά τι). Καθήσατε, Κυρία, ἐδῶ. Εἰς τὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου! Τώρα θὰ σας εἶπω ἐγὼ τί ἔχω. Ἐως τώρα ἠδυνήθην νὰ κρύψω τὸν ἐφιάλτην μου ὅστις μ' ἔβασάνιζε νύκτα καὶ ἡμέραν. Ἀλλὰ ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ τελειώσῃ ἡ κωμῆδι. Εἰς τὸ σκαμνὶ παρακαλῶ. Ἠξέυρω τὰ πάντα! Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

νοῦ νὰ τὸ ἀφιερῶσω ὄλον εἰς τὸν στρατὸν μου. Δαπανῶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγγυλίεκα. Θὰ γράψω εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι δύναται ἀφόβως νὰ κάμῃ τριάκοντα λουτρά τὸ ὀλιγότερον, ἕως ὅτου λήξουν αἱ διαπραγματεύσεις. Ἐνῶ ἡ Α. Μ. θὰ ἐξακολουθῇ τὰ λουτρά της, ἐγὼ θὰ ἐξκολουθῶ συγκεντρῶνων στρατὸν.

Διὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τῶν χειρογράφων.

Κρῆ. Κρῆ.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ καὶ ΠΑΡΤΣΙΝΕΒΕΛΟΣ.

Καραγκιόζης. Παρτσινέβελε βρὲ, ποῦ εἶσε ;
Παρτσινέβελο. Νᾶμαι· τί μὲ θέλεις, Καραγκιόζη ;
Καραγκιόζης. Νὰ κουβεντιάσωμε βρὲ λιγάκι, διατι ἀπὸ τὸ πρῶτὸ δὲν ἤδρα κανένα νὰ λιμάρω καὶ ξεράθηκε τὸ στόμα μου. Πῶς σὲ φαίνεται βρὲ ὁ πόλεμος ;
Παρτσινέβελος. Αἱ ! πῶς νὰ μοῦ φανῇ· σὰν ἓνας Περικλέτος, ποῦ Καραγκιόζης θᾶνε ἡ Τουρκιὰ καὶ Παρτσινέβελο, ποῦ θὰ τῆς φάγῃ κατακέφαλα, θᾶνε ἡ Ἑλλάδα.
Καραγκιόζης. Τί λὲς βρὲ, ξεροκέφαλε, ποῦ νὰ κοπῇ ἡ γλῶσσά σου· ἡ Ἑλλάδα θὰ τὴν πάθῃ ποῦ ἔχει τὰ εὐζωνάκια της, τὰ ξεφτέρια της· ποῦ τὸ καθένα μὲ τὸ γρόθο του μονάχα μπορεῖ νὰ ξεπλώσῃ κάτω σκυλότουρκους ;
Παρτσινέβελο. Τὰ εὐζωνάκια ναί, καὶ οἱ στρατιῶται οἱ ἄλλοι, καὶ οἱ ὑπαξιωματικοί, καὶ οἱ μικροὶ ἀξιωματικοὶ ὡς τὸν ὑπολοχαγὸ θὰ πολεμήσουνε σὰν παληκάρια· μὰ οἱ ἄλλοι, οἱ μεγάλοι ἀξιωματικοί, φαμελίταις ἀνθρώποι, συνειθισμένοι νᾶρχεται ὁ χάρος ἔς αὐτού-

νοὺς καὶ ὄχι νὰ πηγαίνουν αὐτοὶ ἔς τὸ χάρο, τί θὰ κάνοιν ποῦ θὰ καταρρογιασθοῦνε καὶ θὰ κρουολογήσουνε ἀμα κοιμηθοῦνε μιὰ βραδυὰ ἔς τὸ στρατόπεδο ;

Καραγκιόζης. Ἄ ! τὸν μασκαρᾶ τὸν Παρτσινέβελο τί κάθεται καὶ σκαλίζει !

Παρτσινέβελο. Ἄμ' κ' ἐκεῖνοι δὰ τοῦ πυροβολικοῦ, ποῦ ξέρονε νὰ βίχουν ὄχι κανονιαῖς ἔστους κάμπους, ἀλλὰ ματιαῖς μονάχα ἔτῆς πλατεῖαις, ποῦ πῆραν τὴν μεγάλη τους τὴν προῖκα καὶ τὴν χαίρονται, ἔτσι θαρρεῖς θ' ἀφήσουνε τὴ ζέστη τῆς ἀγκαλιᾶς καὶ θὰ τρέξουνε νὰ χύσουνε τὸ αἷμά τους ;

Καραγκιόζης. Βρὲ Παρτσινέβελο, νὰ μαζόξῃς τὰ λόγια σου καὶ μὴ βρίζῃς τοὺς ἀξιωματικούς μας γιὰτὶ σὲ παίρνει ὁ διάβολος ἄ ! χαλντούπη !

Παρτσινέβελο. Οἱ Τούρκοι ὅμως ἔχουν ἀξιωματικούς ποῦ ἔφαγαν μὲ τὴν φούκα τὸ μπαροῦτι, ποῦ πέρασαν Πλέβνα καὶ Γκιόκ-Τεπέ καὶ γνωρίζουνε τί θὰ πῇ πόλεμος, ὄχι ἀπὸ τῆς ἐφημερίδες μονάχα.

Καραγκιόζης. Βρὲ Παρτσινέβελο κατὶ βλέπω καὶ πῆρες τὸ δίκιο τῶν Τούρκων· μήπως καὶ σ' ἔστειλαν ἐδῶ κατάσκοπο βρὲ, νὰ μὲ πάρῃς λόγια ; ἔτσι θᾶνε.

Παρτσινέβελο. Ἐγὼ λέγω τὴν ἀλήθεια.

Καραγκιόζης. Τὴν ἀλήθεια αἱ ; στάσου νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ποῖα εἶνε ἡ ἀλήθεια· (καταβαίνει ἐν τάχει καὶ ἐπιστρέφει κρατῶν τὴν μαγκοῦρα του μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ξυλοκοπεῖ). Τί εἶπες ποῦ λὲς τὴν ἀλήθεια βρὲ Τουρκαλᾶ· νὰ ἀλήθεια, δῶ, καὶ κεῖ καὶ παρέκει, σ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἀλήθειά σου.

Παρτσινέβελο. Ἄι, πάει, τὰ κακάρωσα !

Καραγκιόζης. Τώρα ἔχομε ἀνακωχή ! (σειῶν αὐτόν). Αἱ ! τί βλέπεις αὐτοῦ ποῦ πῆγες, βρὲ Τουρκαλᾶ, βλέπεις βουναὶ ἀπὸ πιλάφι καὶ ποταμούς ἀπὸ μέλι, καὶ σπῆλαια ἀπὸ χαλβὰ, βλέπεις καὶ οὐρὶ νὰ σφίγγουν ἔς τὴν ἀγκαλιάτους καὶ νὰ σὲ γαργαλίζουνε ; αἱ, δὲν μοῦ

Πηνελόπη

Ἐτρελλάθης, Κλεάνθης ;

Κλεάνθης

Ἐγὼ δὲν ἔτρελλάθην. Παλήσατε, Κυρία, ποῖος εἶναι ὁ ἀνθρώπος, εἰς τὸν ὅποιον θυσιάζετε τὴν εὐτυχίαν μου, τὴν εἰρήνην μου...

Πηνελόπη.

Πάλιν τὴν Εἰρήνην του. Ἄ ! μὰ αὐτὸ εἶναι φοβερόν. Καὶ νὰ μοὶ το λέγῃ κατὰ πρόσωπον, μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν ! Εἰς τὸ σκαμνὶ, παρακαλῶ. Ἐχετε νὰ μοι ἀπολογηθῆτε. Τὴν Εἰρήνην σας, ἔ ;

Κλεάνθης.

Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ παίζω, κυρία. Τὸ ὄνομά του !

Πηνελόπη.

Μὲ ὑβρίζει ! Ἐχει τὸ θάρρος νὰ μὲ ὑβρίζῃ ! Ἄρκει, Κυρία. Δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἀκούω τὰς ἀνοησίας σας.

Κλεάνθης

Ἐχομεν καὶ ἀπειλὰς. Εἶναι ἡ περιεφραλαῖα τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ἀέτωμα. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀποδείξεις, ἐγγράφα, μάρτυρας, τὰ πάντα.—Δεσδεμόνα—ὄχι—Πηνελόπη ! Ἐκαμὲς τὴν προσευχὴν σου ;

Πηνελόπη.

Μὰ εἶσαι εἰς τὰ καλά σου ; (Καθ' ἑαυτήν) Τί σου ἔπταισα μητέρα μου νὰ μοι δώσῃς σύζυγον ἕναν... ! Πόσοι με ἐρωτοῦν ἀκόμη ἂν ἦνε θεὸς μου... ! Ἐνῶ, ὅσοι τὸ ἠξέουρον—Τί βεβιασμένη ὁμοιοκαταληξία ! λέγουν....

Κλεάνθης.

Μάρτυρας ! Ἀκούετε, Κυρία ; Αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰσθε ἐκεῖ... τοῦ ἐγράφετε ἐπιστολήν. Νὰ, τὸ μελάνι εἶναι εἰς τὰ δάκτυλά σας ἀκόμη.

Πηνελόπη (ἰδίᾳ).

Μήπως με ἤκουσε ; Δύσκολον ὀλίγον. Ἄλλὰ πάλιν καὶ αὐτὸ ἂν ἦτο... τόσος θυμὸς.

Κλεάνθης.

Ἐρωτᾶτε τίς σας ἤκουσεν ἴσως ; Θέλετε νὰ τον καλέσω ὡς μάρτυρα ; ἄ ! βέβαια ! ἠξέουρει ὅτι τὰ αὐτιά μου ἀπὸ τὰ λουτρά ἔχασαν τὴν εὐαισθησίαν των καὶ δὲν σε ἐμελλε ν' ἀπαγγέλλῃς ὅτι γράφεις. Πηνελόπη ! Πηνελόπη... Ἐχουν καὶ οἱ τοῖχοι αὐτιά...

Πηνελόπη.

Μήπως ἔκρυψε ἐκεῖ τινα ; — Θέλω πολὺ νὰ γνωρίσω αὐτὸν τὸν κύριον, ὅστις ἔχει τόσον ἐντιμὸν ἐπάγγελμα.

Κλεάνθης.

Εἶναι ἀξιόλογος κύριος. Θὰ σοὶ τὸν πικρυσιάσω ἀμέ-

λές; τὰ βλέπεις αὐτά; (σείων αὐτὸν βιαίως) αἱ δὲν ἀποκρίνεσαι· τὰ κακάρωσε 'ς τολήθεια· αὐτὴ εἶνε ἀληθινή ἀλήθεια· (σείων τὸ ρόπαλόν του) ἄχ! νὰ σὰς εἶχα 'ς τὰ χέρια μου ὅλους ἔτσι θὰ σὰς ἔκαμα γικουρτοβαφτισμένοι ποῦ θέλετε νὰ μὰς κόψετε τὰ σύνορά μας . . . καὶ νὰ μὰς τουρκέψετε κ' αὐτά.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Μὰς ἐπιστέλλουσιν ἐκ Λαμίας τὴν ἐξῆς πρωτότυπον ἐπιγραφὴν ἐπιστολῆς:

«Κήριον Εὐστάθιον ἄρτοποιον.
ἡς στηλῆδα ἐρχόμενον ἀπὸ
καρδίτσα.»

Ἰερουργῶν ἱερεὺς τις ἐν Φερσαίοις ὅτε ἐξῆλθε μὲ τὰ ἄγια μετὰ τὴν μνημόνευσιν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ: «καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἐπαρχοῦ, τοῦ Ταμίου, τοῦ Ἐφόρου, τοῦ Τάγματος Φερσαίων καὶ Γιάννη Τεμπελῆ, ὧν κλπ.»

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ ΓΕΛΟΙΑ.

Ἐκ τῶν ἐσχάτως ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ ἐκτυλιχθέντων εἶδομεν ὅτι τὴν 25 Ἀπριλίου 1880 ἐψηφίσθη νόμος ἀπαγορεύων εἰς τοὺς ἐπιστήμονας φαρμακοποιούς τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης των, καὶ συνεπῶς ἐπιτάσσων αὐτοῖς ἢ νὰ ζήσουν, ὅπως ἠμπορέσουν ἕως οὗ ἀποθάνῃ κανεὶς ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ τραφῶσιν ἀπὸ τὰ

κόλλυβά του ἢ ἀποθάνωσιν αὐτοὶ ὑπὸ τῆς πείνης, ἀπαλασσομένοι καὶ τῆς ἐπιστήμης των.

Τὸ ἐξαμβλωματικὸν τοῦτο νομοσχέδιον ἐψηφίσθη ἀσυζητητὴ διὰ τὸν ἐξῆς λόγον.

Ἦτο ἡ Μεγάλη Πέμπτη, παρὰμονὴ τοῦτέστι τῆς λήξεως τῆς βουλευτικῆς περιόδου, ὅποτε συνήθως ἡ Βουλὴ ὁμοιάζει ταξειδιώτην σιδηροδρόμου, ὅστις μὴ ἔχων εἰμὴ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἵνα φάγῃ εἰς ἕκαστον σταθμὸν, καὶ ἀδυνατῶν νὰ λεπτολογῆσῃ ἅπαντα τὰ εἰς τὸ table d'hôte τοῦ σταθμοῦ προσφερόμενα φαγητὰ, τρώγει ὅσα τῷ ἀρέσουν καὶ πληρώνει δι' ὅλα. Καὶ ἡ Βουλὴ σπεύδουσα τότε συζητήσασιν ὅσα ἠδύνατο νομοσχέδια, ἀνέλαβε δὲ καλῆ τῇ πίστει τὴν εὐθύνην τῶν μὴ συζητηθέντων, ἐπιψηφίσασα αὐτὰ ὡς εἶχον. Τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεως πολλῶν βουλευτῶν, ἐρωτηθέντων περὶ τούτου, ὅτι δὲν εἶχον καιρὸν συζητήσεων, ἐπιψηφίσαντες τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην 39 ἐν ὅλῳ νομοσχέδια!

Μάγειρος τοῦ ἀπαρέσκοντος τούτου ἐν τῷ table d'hôte τῶν νομοσχεδίων, νομοσχεδιακοῦ βρώματος, ὑπῆρξε κυρίως φαρμακευτικὴ τις ἑταιρεία ἐνταῦθα, ἥτις βλέπουσα τὸν ταξειδιώτην σπεύδοντα, καιρὸς, εἶπεν, νὰ παρειαζῶ καὶ ἐγὼ τὸ πεπαλαιωμένον καὶ ὄζον τοῦτο μαγειρεῖμα (ἀπὸ τοῦ 1834) πρὸς ὠραιοτέραν ἐπιφάνειαν τοῦ ὁποίου, εἰργάσθησαν ὅλα τὰ μέλη αὐτῆς, μεταχειρισθέντα ὡς κουζίναρ τὸ οἶκῳ ἐνός ἐξ αὐτῶν, ἐνθα προσκληθέντα συνενερέθησαν αὐθημερὸν, παραγαγόντα τὸ ἀνωτέρω τέρας.

Τότε ὁ προσκαλέσας αὐτοὺς ἀνήλθεν ἐπὶ τινος τραπέζης καὶ ἔλεξε σοβαρῶς τάδε.

«Ἀξιότιμος ὁμήγυρις! Συμφέροντα ὑψίστης σπουδαιότητος μὲ ἠνάγκασον νὰ καλέσω ὑμᾶς ἐνταῦθα καὶ ζητήσω ἐκ τῆς συμπράξεως ὑμῶν τὴν διάσωσιν αὐτῶν κινδυνευόντων.» — Εἴμεθα εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπήντησαν πάντες ὁμοφώνως.

σως. Δὲν θὰ ἔχει τὰ χειρόκτῆ τῶν μαζῆ, ἀλλὰ θὰ τὸν συγχωρήσῃ. Γιάννη! (Εἰσέρχεται ὁ ὑπηρετῆς) εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἐπάνω ὑπάρχει κάτι τι. . . (Σιγῆ) τὸν ἄλλον. Ἐννόησες;

Πηνελόπη (καθ' ἑαυτήν).

Μήπως ἡ ἐπιστολή μου . . . ; Ἄλλ' ἐγὼ τὴν ἔχω ἐδῶ. Φαντάσου ἐὰν ἤξευρε τί γράφω . . . !

Κλεάνθης.

Τώρα θὰ ἀκούσης τὸ κατηγορητήριον! (Καθ' ἑαυτόν). Ἐκτὸς ἂν ὁ κ. φωνογράφος ἔχη τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ ψεύδεται. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ὑπόληψιν εἰς τοὺς Ἀμερικανούς.

Γιάννης (Ἐπιστρέφει κρατῶν [τὸν φωνογράφον).

Δὲν ἐσημάδευα τοὺς παπαγάλλους μου· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἀφῆκα εἰς τὸ τραπέζι τὸν ἄλλον. Τώρα ἔχομεν εἰδικὸν δικαστήριον. Καὶ ἂν ἤξευρε τί του ψάλλει ἡ ἐπιστολή! Ἐχὼ ῥητὴν διαταγὴν νὰ λησμονήσω ὅ,τι ἤκουσα (Ἐξέρχεται ἀφείς τὸ κιθώτιον).

Κλεάνθης.

Θέλετε νὰ σας εἶπῃ λοιπὸν ὁ κύριος αὐτὸς τί ἐγράφετε εἰς τὸν ἐραστὴν σας;

Πηνελόπη.

Εἰς τὸν ἐραστὴν μου . . . ! Ποῖος κύριος; Ποῦ εἶναι;

ἄς ἔλθῃ! Τί σκέπτεται νὰ κάμῃ μὲ αὐτὴν τὴν μηχανήν; — Μὰ τί εἶναι αὐτὰ, Κλεάνθη;

Κλεάνθης.

Ἴδέτε τὴν! Τὸ ψεῦδος εἰς τὰ χεῖλη! Ὁ κλέπτης παρουσιάζει τὸ πλαστὸν διαβατήριον, διὰ νὰ πιστεύσωσιν ὅτι εἶναι ὁ ἐντιμότερος ἄνθρωπος. Καὶ οὔτε νὰ κοκκινίσῃ! Ἄλλὰ ποῦ ἐρύθημα! Καταφεύγομεν εἰς τὴν ζωγραφικὴν διὰ νὰ μὴ μας εἰπῶσιν ὅτι πάσχομεν ἀπὸ ἔκτερον. Ἡ ἀθῶα περιστέρη! (Πρὸς τὸν φωνογράφον). Ἐμπρὸς, κύριε μάρτυς. Τὴν ἀλήθειαν, γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν!

Πηνελόπη.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μάρτυς σου; Ἐλα, χόρδισέ τὴν, ἴσως ἡ μουσικὴ σὲ διασκεδάσῃ ὀλίγον.

Κλεάνθης.

Τώρα θὰ ἀκούσης τί μουσικὴ εἶναι αὐτή. Ἐμπρὸς, κύριε μάρτυς. Ὀνομάζεσαι Φωνογράφος Ἐδισῶνος, ἐγεννήθης εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ κατοικεῖς . . . Ἄλλὰ εἰς τὸ προκείμενον. — Δὲν ἤρχισατε ἀκόμη νὰ τρέμετε, κυρία;

Πηνελόπη.

Ὅχι· ἀκόμη, Κύριε. Δὲν εἶμαι τόσον νευρικὴ.

Κλεάνθης.

Ἐχετε ἰσχυρὰν χρᾶσιν. Ἀκούσατε λοιπὸν. (Στρέφει τὸν κύλινδρον τῆς μηχανῆς.)

«Εἰς τὰ 1834, Κύριοι, ἐξηκολούθησε, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον φαρμακοποιοὶ, ἢ τότε Κυβέρνησις μᾶς ἐπέτρεπε ὀλίγα μόνον γράμματα γνωρίζοντας, νὰ πασαλειθώμεθα με ὀλίγας πρακτικὰς φαρμακευτικὰς γνώσεις καὶ νὰ ἐπαγγελώμεθα τὸν φαρμακοποιόν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ ὀλίγον πασαλειθόμενοι δὲν ἐπῆρκον δι' ὅλον τὸ κράτος, ἐξέδωκε βασιλικὸν διάταγμα περιοριστικὸν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ χωροῦν ὅλοι εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ οὕτως ἀναγκασθῶν νὰ συστήσῃ φαρμακεία καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τῶν παραπόνων κατέφυγεν εἰς ἓν ὠραῖον σόφισμα ὅτι δὲν συμφέρει ἢ πληθῆς τῶν φαρμακείων . . . διὰ τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως . . .»

— Ἄριστα, ἐρώνησάν τινες, διότι ἐὰν γείνουν καὶ ἄλλα φαρμακεία . . . τότε, . . . ἀλοιμονον εἰς ἡμᾶς . . . ἢ ὑγεία τῆς πόλεως . . .

Μειδιάμα διεχύθη ἐπὶ τῶν χειλέων ἀπάντων, τοῦθ' ὀπερ ἠνάγκασε τὸν ἀγορευόντα νὰ ὑψώσῃ τόνον φωνῆς.

«Σήμερον ὅμως, Κύριοι, ἐξηκολούθησεν, ὁπότε οἱ φαρμακοποιοὶ—ἄς τὸ λέγωμεν μεταξύ μας—τελειώνουσι τὸ Γυμνάσιον καὶ ἐκπαιδεύονται τέσσαρα ὅλα ἔτη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἐξασκούμενοι εἰς τὸ Χημεῖον καὶ εἰς τὸ Φροντιστήριον, τὰ ὁποῖα ποῦ εἶδαμεν ἡμεῖς οἱ δυστυχεῖς, εἶναι κίνδυνος καὶ κίνδυνος μέγας νὰ μᾶς ὑποσκελίσουν.»

Χειροκροτήματα παρατεταμένα καὶ ζητωκραυγαί !!

«Τίνος, Κύριοι, ἐξ ἡμῶν τὸ φαρμακεῖον δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ φαρμακεῖον τοῦ . . ., ὅστις ἐκτὸς τούτου πωλεῖ ὁ ἄθλιος καὶ πρὸς 50 λεπτὰ τὰ 12 σκονάκια, διὰ νὰ ἦναι, λέγει, τὰ φάρμακα προσιτὰ καὶ εἰς τοὺς πενεστέρους! . ἀκοῦτε κακοῦθειαν! . . .»

— Ἐγὼ ἡμεῖς τὰ δίδομεν 1 1)2 δραχμῆ καὶ πλέον....

«Δι' αὐτὰ λοιπὸν καὶ ἐγὼ σὰς ἐκάλεσα ἐνταῦθα, ὅπως «συσκεφθῶμεν, πῶς ν' ἀπαλλαγῶμεν, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἄσυνειδήτους!..»

«Βεβαίως! πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ

καταστροφή μας... ὄχι! τῆς κοινωνίας ὅλης.

«Προτείνω λοιπὸν, Κύριοι, νὰ πάρωμεν τὸ διάταγμα τοῦ 1834, νὰ μάθωμεν ἀποστήθους τὸ συμπαρομαρτοῦν σόφισμα, καὶ νὰ τεθῶμεν ὅλοι μας εἰς ἐνέργειαν. Λοιπὸν τρεχάτε κλαύσατε, ἐπιδείξατε τὰ παιδιὰ σας, καὶ ἂν δὲν ἔχητε τοιαῦτα, εὔρετε ὅπως ἠμπορέσητε, καὶ παραστήσατε ὅτι ἐχάθημεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἡ κοινωνία, ἐὰν ἔλθουν αὐτοὶ οἱ νεώτεροι! οἱ ἀληθῆριοι! Τελευτῶν δὲ, (Θεὸς φυλάξοι) προτείνω νὰ κάμωμεν σύλλογον φαρμακευτικόν.»

— Ναι, εἶπεν, εἰς σκοπὸν ἔχοντα τὴν καταδιώξιν τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης!

— Μὴ τρέχῃς δὲ, διέκοψεν ἕτερος, πάει ἀδελφὲ νὰ γράψωμεν ὡς σκοπὸν τοῦ συλλόγου αὐτόν;..

— Τότε μπαλόστε τα ὅπως εἰμπορεῖτε καὶ ἐγὼ ὑπογράφω.

«Νὰ κάμωμεν λοιπὸν σύλλογον σκοπὸν ἔχοντα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φαρμακευτικοῦ κλάδου!!! δι' ἐκδόσεως συγγραμμάτων ἀρχόμενοι ἀπὸ τὴν φαρμακευτικὴν Νομοθεσίαν!!!»

— Μάλιστα, μάλιστα ἀπήντησαν πανταχόθεν, νὰ ἰδοῦμε τίς θὰ νικήσῃ, ἡμεῖς ἢ ἐκεῖνοι (ἡ ἀμάθεια ἢ ἡ ἐπιστήμη).

«Λοιπὸν τρέξατε, ὡς σὰς εἶπον, ἐξηκολούθησεν, με τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ σόφισμα εἰς τὰ χεῖλη, ἀπέλθετε. Καὶ ἡ συνεδρίασις ἐλύθη.

Ἡ ὑπόθεσις ἐνηργήθη κελῶς. Ἐπιστολαὶ ἀπεστάλησαν εἰς ἀπαντας τοὺς φαρμακοποιούς τῶν ἐπαρχιῶν παροτρύνουσαι αὐτοὺς νὰ ἐξασκῆσται πᾶσαν τὴν φιλίαν αὐτῶν ἢ συγγένειαν παρὰ τοῖς βουλευταῖς των, ὅπως μὴ ἀντιλέξωσι κατὰ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ περὶ φαρμακείων νομοσχεδίου. Τούτου ἕνεκα καὶ καθὸ δευτερευούσης ὁπωσδήποτε σπουδαιότητος ζήτημα ἐψηφίσθη καὶ αὐτὸ μετὰ τῶν ἄλλων 38.

Ὅπισθεν τούτου χαρακούμενοι σήμερον τινὲς τῶν φαρ-

Α' Φωνογράφος.

— Ἀγγελέ μου . . . πτερωτέ . . .

Κλεάνθης.

Ἄκουσον! Ἄκουσον! Ἀγγελέ μου! Εἰς αὐτὸν τὸν ἄθλιον. Ἄν τον ἐγνωρίζα θὰ του ἔστηνα μίαν κρεμάλαν τόσον ὑψηλὰ, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς χάρτινος ἀετὸς ἐπάνω εἰς τὴν ἀγχόνην του!—Ἐμπρός, κ. Φωνογράφε! (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

Α' Φωνογράφος.

— Περιστέρα μου λευκή!

Κλεάνθης.

Περιστέρα . . .! Ἐνοια σου καὶ ἔχω ἐγὼ ψαλίδι. διὰ τὰ πτερά της.

Πηνελόπη

Τί χυδαία φράσις! Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται εἰς κυρίαν.

Κλεάνθης (ἰδίᾳ).

Δηλαδή δὲν ἔχει ἄδικον· κατὶ παρόμοιον ὁσφραίνομαι καὶ ἐγὼ. Μήπως εἶνε φωνογραφικὸν παρόραμα; Ποῦ εἶχες τὸν νεῦν σου κύριε φωνογράφε, ὅταν ἐλάλει ἢ σύζυγός μου; Αὐτὸ ἀντιβαίνει εἰς τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς.

Πηνελόπη.

Ὁρατος μάρτυς! (Καθ' ἑαυτήν). Τί φλύαρος μηχανὴ εἶναι αὐτὴ πάλιν;

Κλεάνθης.

Ἄς ἴδωμεν ἀκόμη. (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

Α' Φωνογράφος.

— Ψάρι, δραχμὰς τρεῖς . . .

Κλεάνθης (Ἐκκληκτος.)

Ψάρι . . .!

Πηνελόπη

Ὁραῖα! Εὐγε! ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸ συνέχειαν τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως;

Κλεάνθης (καθ' ἑαυτὸν).

Ἄ! ἐννοῶ τί συνέβη. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς με ἐνέπαιξε! Δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύῃ τις τοὺς ὑπηρέτας εἰς τοιαύτας λεπτὰς ὑποθέσεις. Ἄλλ' ἐνέπεσεν εἰς τὴν ἰδίαν παγίδα. Τρεῖς δραχμὰς εἰς τὸ ψάρι καὶ αὐτὸς μου ἔγραψε τέσσαρας σήμερον! Ἀνακαλύπτω τοῦλάχιστον μίαν κλοπὴν διὰ τοῦ φωνογράφου.—Γιάννη . . .!

μυκοποιῶν, ζητοῦσιν ἐπὶ πίνακος τὴν κεφαλὴν τῶν ἐστει-
ρημένων ἀδείας συναδέλφων των, οἵτινες καὶ μετέρχον-
ται τὸν φαρμακόμενον. Θέλομεν ἐπανέλθει καὶ θὰ στη-
λιτεῦσωμεν ὀνομαστί ἕνα ἕκαστον, τῶν υποκινούντων
παντὶ τρόπῳ τὴν θηριώδη ταύτην ἐξόντωσιν.

Σφῆκα.

ΛΕΪΛΑΪ—ΚΑΔΡ.

Ἄμα εἰσελθὼν, νομίζεις ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς τινὰ τῶν
μυθῶν ἐκείνων θαλάμων τῆς Χαλιμάς, ἐκπλήττεσαι
ἀγνοῶν τί πρῶτον νὰ ἴδῃς, τί πρῶτον νὰ θαυμάσῃς. Ἐ-
χεις ἐνώπιόν σου τὴν μεγίστην εὐρωπαϊκὴν κομψότητα
συνηνωμένην πρὸς τὸν πλοῦτον τῆς ἀσιατικῆς πολυτε-
λείας.

Κάτοπτρα περίχρυσα μετὰ πολυφώτων ἐκ καθαροῦ
χρυσοῦ ἐκατέρωθεν· ἀνάκλιτρα ἐκ βελούδου βαρυτίμου,
ποῦ καὶ ποῦ στιζόμενα διὰ χρυσῶν ἀστέρων, καθίσματα
τοῦ αὐτοῦ ῥυθμοῦ καὶ χρώματος.

Τράπεζα κυκλωτερῆς ἐκ μωσαϊκοῦ λεπτοτάτης κατα-
σκευῆς φλωρεντινοῦ καλλιτέχνου, ἧς ὁ ποῦς ἐκ ξύλου
ἐβένου, περιτέχως γαγλυμμένος, κοσμεῖται διὰ χρυσῶν
ἀνθέων καὶ καρπῶν διαχυνομένων ἐπὶ κεράτων τῆς Ἀ-
μαλθείας τριῶν, ὧν αἱ κορυφαὶ καμπύλαι ἐν τῇ βάσει
σχηματίζουσι τοὺς τρεῖς, ὡς εἶπεῖν, δακτύλους τοῦ τρα-
πέζιου ποδός.

Παραπετάσματα ἐκ στόφας βαρείας καταπιπτούσης
καὶ διὰ ζωηρῶν ρευμάτων ποικιλλομένης· οἱ ἦλοι ἐφ' ὧν
συμπυτσομένοι προσδέονται εἰς τὰ πλάγια τῶν παρα-
θύρων, ὅπως ἀφίνωσι δίοδον τῷ φωτὶ, εἰσὶν ἀργυροὶ με-

τὰ πλακῶν ἐπίσης ἀργυρῶν καὶ τὴν πανσέληνον ἀπεικα-
ζόντων.

Κλίνη, ἧς μόνη ἡ θέα καὶ τὸ ἀναπαυτικὸν οἶονεῖ ἐπι-
τακτικῶς τὸν ἄνθρωπον προκαλοῦσι, γαργαλίζει τὴν φαντα-
σίαν, ἀχαλινώτους ἀναπλάττουσα τρυφὰς καὶ ἀπολαύσεις,
ὡς μόνος ὁ παράδεισος τοῦ Μωάμεθ ὑπισχνεῖται τοῖς πι-
στοῖς. Οἱ τέσσαρες πόδες, εἰς κεφαλὰς λεόντων κατα-
λήγοντες, εἰσὶν ἀργυροὶ, αἱ δὲ ἄνωθεν τῆς στρωμνῆς στή-
λαι ἐπίσης ἀργυραὶ, περικυκλοῦνται δι' ἀνερπύζοντος
χρυσοῦ κλάδου φύλλων καὶ ἀνθέων, ἐκ τοῦ κέντρου τῶν
ἀπείρων ἐκφύονται, ὡς κορυφαὶ τῆς στήλης, τέσσαρες ἡμι-
σέληνοι μετ' ἀστέρων ἐξ ἀδαμάντων, σελαγιζόντων ἐν
τῷ κέντρῳ. Ὁ οὐρανὸς τῆς κλίνης ἐκ πρασίνου βελούδου,
καταστίκτου ὑπὸ χρυσῶν ἀστέρων, ἔχει ἀκριβῶς ἐν τῷ
μέσῳ τὴν πανσέληνον χρυσῆν ὡσαύτως καὶ ὠραῖον πρό-
σωπον γυναικὸς εἰκονίζουσαν, ἀκτινοβόλον. Τὸ ὑποκάτω
πρῶτον προσκεφάλαιον, ὡσαύτως ἐκ πρασίνου βελούδου
ἀστροκεντήτου, ἀπολήγει εἰς τέσσαρας χρυσοῦς κροσσούς
κατὰ τὰ τέσσαρα ἄκρα, ἐπίκεινται δὲ αὐτῷ δύο λευκό-
τατα ἐκ πέλων εἰς τὴν ἐλαφροτάτην πίεσιν ὑποχω-
ροῦντα, καὶ παρέχοντα ταῖς κεφαλαῖς τῶν κοιμωμένων
μακαριότητα ἀναπαύσεων.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου μέγα κάτοπτρον καθηλω-
μένον, ἐκατέρωθεν δὲ, πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδῶν καὶ τῆς
κεφαλῆς ἄλλα δύο, ὧν αἱ μὲν βάσεις στηρίζονται ἀπὸ
τῶν ἀργυρῶν κιγκλίδων τῆς κλίνης, αἱ δὲ κορυφαὶ ἤρτηνται
διὰ χρυσῶν σειρητιῶν ἐκ τῶν ἀκτίνων τῆς πανσελήνου.

Ὁρολόγιον πολυτελές, ἀριστα ἐξεργασμένον, πλήρες
ἀγαλματιῶν ἀργυρῶν, χρυσῶν, ἐρωτιδέων, μικρῶν ζῴων
φαντασιωδῶν, ἀνθέων, ἀπάντων ἐν συμπλέγμασι ποικί-
λοις, κρέμαται ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Τάπησ περσικὸς, χνοώδης, οὔτινος τὰ ζωηρὰ χρώμα-
τα, φαίνονται κυματούμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πρῶ-
του εἰσερχομένου.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἔνω, ΓΙΑΝΝΗΣ.

Γιάννης (καθ' ἑαυτὸν εἰσερχόμενος
δρομέως).

Γιάννη! Γιάννη! μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκαμες καμμίαν
ἄνορθογραφίαν μὲ τοὺς παπαγάλλους.

Κλεάνθης (λαμβάνων αὐτὸν τοῦ
ὠτός).

Ἔδωσες τρεῖς εἰς τὸ ψάρι καὶ μοῦ ἔγραψες ἐδῶ τέσ-
σαρες ἔ; Λοιπὸν μὲ κλέπτεις; λοιπὸν μὲ ληστεύεις;

Γιάννης.

(Ἰδίᾳ). Ἐφερα τὸν ἄλλον!

Κλεάνθης (Σιγῇ πρὸς τὸν Γιάν-
νην).

Αὐτὰ σου εἶπα νὰ ὑπαγορεύσῃς; Ἀπολογήσου τούλα-
χιστον δεξιᾷ. (Ὁ Γιάννης μεταβαίνει πρὸς τὰ δεξιᾷ του.
(Ποῦ πηγαίνεις;)

Γιάννης.

Δεξιὰ δὲν μου εἶπατε; (Ἰδίᾳ) Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ
τοὺς παπαγάλλους καὶ ἔμένα! (Γεγονῶς) Μίαν στιγμὴν.

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδῶ συμβαίνει κατὶ λάθος. (Ἐξέρχεται).

Πηνελόπη

Τί λέγετε λοιπὸν τώρα;

Κλεάνθης.

Μὴ βιάζεσθε, παρακαλῶ. Ὑπάρχει, ὡς βλέπετε, ἀμ-
φιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ μάρτυρος. Ὑπάρχει καὶ
ἕτερος μάρτυς κατηγορίας. (Τακτοποιῶν κύκλῳ τὰ κα-
θίσματα) καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων πρέπει νὰ
ἀκούσῃ καὶ αὐτόν. (Ὁ Γιάννης ἐπιστρέφει κρατῶν τὸν
ἕτερον φωνογράφον). Ἴδου αὐτός! Τώρα, κάτου τὴν κε-
φαλὴν! Εἰς τὰ γόνατα! (Ἐξάγων τὸ ἐρυθρὸν του μανδή-
λιον) Καὶ ἀφοῦ σοι λείπει ἡ αἰδῶς, καλύψου τούλάχιστον
μὲ τὸ κόκκινόν μου μανδήλιον καὶ ἄκουσον, ἄκουσον!
Ἀκούσατε κύριοι ἔνορχοι! (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

Β'. φωνογράφος.

— Ἀγαπητὴ μου Οὐρανία...

Κλεάνθης.

Οὐρανία! Αὐτὴ ἡ Οὐρανία δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ δημο-
τόλογιον. Εἶναι ὄνομα συμβολικόν. Αὐταὶ αἱ γυναῖκες
εἶναι τόσοις πονηραί.

Πηνελόπη (ἔντρομος)

Θεὲ μου! Ἡ ἐπιστολή μου! Καὶ εἶδα τὸν διάβολον
αὐτόν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι

Ταῦτα δὲ πάντα μετὰ πολλῆς ἀναλογίας καὶ συμμετρίας διασκευασμένα ἀποτελοῦσιν ἐν συνόλῳ μαγεῖαν, γοητείαν, ὄναρ.

Τὸ ὄρολόγιον σημαίνει τὴν 1 1)2 τουρκιστί, καὶ τέσσαρες μαῦραι νεαρώταται δούλαι, μὲ χρῶμα ἐβένου καὶ ὀδόντας ἐλεφαντίνους, εἰσέρχονται, παρατηροῦσαι ἐὰν τὰ πάντα εἶναι ἐν τάξει.

Ἡ μὲν διευθετεῖ τὰ ἀνάκλιντρα καὶ τὰς ἔδρας, ἡ δὲ ἐξετάζει τὰ κάτοπτρα, ἡ τρίτη κλείει τὰ παραπετάσματα, ἀφίνοσα ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα, δι' ὧν εἰσδύουσα ἡ αὔρα τοῦ Βοσπόρου δροσίξει τὸ δωμάτιον, ἡ τετάρτη ἀφαιρεῖ καὶ τὸ τελευταῖον ἔγχος κόνεως, ἐὰν ὑπάρχη, ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ αἱ τέσσαρες δ' ὁμοῦ ὀρμεμφύτως περιστοιχίζουσιν εἶτα τὴν κλίνην.

Σχόλια, καὶ πονηραὶ ἐκφράσεις καὶ βλέμματα διερμηνεύοντα τὰς σκέψεις τῶν δυσυχῶν πλασματῶν, ἀνταλλάσσονται ἐν μέσῳ μειδιαμάτων, ἐφ' ὅσον ἡ κλίνη τακτοποιεῖται· ἐνίοτε, τῆς τελευταίας ταύτης ὑπηρεσίας ἐκτελουμένης, αἰφνίδιοι ἐναγκαλισμοὶ καὶ φιλήματα φλεγόμενων χειλέων κροτοῦσιν ἐλαφρῶς καὶ κυλίσματα ζευγαρωτὰ εἰς τὸ πρὸς τὰ ἐξω ἄκρον τῆς κλίνης, ὑπὸ δειμαλέων πρὸς τὴν θύραν συνοδευόμενα βλεμμάτων.

Ἐκδήλωσις αὕτη τοῦ κοχλάζοντος ἐνδοθεν πόθου, ἐξαφίς τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς θερμῆς φαντασίας, ἀναπλαττούσης ἐν ταῖς ζωηραῖς κεφαλαῖς τῶν μαύρων παρθένων ὄλον ἐκτιλυθησόμενον ἐντὸς μικροῦ δρᾶμα.

Ἡ ἀναταραχθεῖσα κλίνη ἐκ νέου διευθετεῖται, καὶ ὁ κῶδων τοῦ ὄρολογίου δις ἀναπάλλων τὸν ἥχόν του, τρέπει εἰς φυγὴν τὰς τέσσαρας κόρας.

Λεπτὰ τινα μόλις παρήλθον, καὶ εἰσέρχεται ἀνὴρ καταβεβλημένος ὡς εἰ ἐπανήρχετο ἐκ κοπιῶδους ἐργασίας. Σπογγίζει τὸ περιρρέομενον ἰδρωτὶ μέτωπόν του διὰ λευκοῦ καὶ λεπτοῦ μανδουλίου, ἔχοντος κατὰ τὰ τέσσαρα ἄκρα μικύλλον τὸν αὐτοκρατορικὸν τουρᾶν, ἐκβάλλει ἐν

— Οὐφ !

Ἐπὶ μέσου τοῦ στήθους· κεκμηκῶς δὲ καταπίπτει ἐφ' ἐνὸς τῶν ἀνακλίντρων.

(Ἡ συνέχεια προσεχῶς).

Δερβίς Ἀβουδεκίρ.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθ.)

Φαίνεται ὅτι ἡ ἡρώϊς μου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχε μαντεύσει τὰς χορευτικὰς μου διαθέσεις, διότι καθ' ἣν στιγμὴν ὀρχουμένη διήρχετο πλησίον μου, μοὶ ἐκσφενδονίζει ὑπεράνω τοῦ ὤμου τοῦ συντρόφου τῆς, συνοδευόμενας δι' ἐκφραστικῆς κινήσεως τῆς χαριέστῆς κεφαλῆς, τὰς λέξεις: «Κατόπιν...κατόπιν εἰς τὸ δεύτερον βάλς...»

Τοιαύτη ἐνδειξις εὐνοίας μ' εὐχαρίστησε πολὺ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μὲ κολακεύσῃ ἰδιαιτέρως. Γινώσκω ἐκ πείρας ὅτι ἡ φύσις δὲν μ' ἔχει προικίσει διὰ τῶν προσόντων καὶ τῶν ιδιοτήτων ἐκείνων, αἵτινες δύνανται νὰ συγκινήσωσιν ἢ νὰ ἐξακτῆσωσιν οἶαν δῆποτε κεραυνοβόλον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων γυναικός, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέδωκα τὸ γεγονός εἰς ἔμφυτον τῆς ἡρωίδος μου ἀγαθότητα, ἥτις δύνამαι νὰ εἶπω ὅτι εἶναι κοινὴ εἰς τὰς πλείστας τῶν ὁμοφύλων τῆς. Ἄλλως τε ἔχω παρατηρήσει ὅτι κατ' ἐξοχὴν αἱ Γερμανίδες κατέχουσιν εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν τὸ θαυμάσιον ἐνστικτὸν νὰ διακρίνωσιν εὐθὺς τοὺς ἀνδρας, ὧν κατὰ τύχην διήγειρον τὸ ἐνδιαφέρον· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει θεωροῦσι συνήθως ὡς καθῆκον ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ἢ τοῦλάχιστον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης εὐρέσεως γαμβροῦ, νὰ φανῶσι πρὸς αὐτοὺς ὅσον τὸ δυνατόν εὐμενέστερα.

Μόλις ἀντήχησαν οἱ πρῶτοι τόνοι τοῦ δευτέρου

εἶχα ἓνα προδότην, ὅστις με ἤκουε. Ἐπὶ αὐριον θὰ κλείσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἀδιάκριτον αὐτί μὲ βουλλοκέρη.

Κλεάνθης.

Ἐξακολούθει ἐντοσοῦτῳ, κ. μάρτυς.

Πηνελόπη.

Ἄ! ὄχι· μὴ προχωρήσετε· σεβασθῆτε τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιστολῆς.

Κλεάνθης.

Ἄ! τῶρα ρίπτομεν τὰ ὄπλα. Τὸ ὁμολογεῖς;

Πηνελόπη.

Νὰ ὁμολογήσω; Ἄλλὰ τί;

Κλεάνθης.

Τοὺς ἔρωτάς σας, κυρία.—Ἐμπρός. Θὰ πῶ τὸ ποτήριον μέχρι τρυγός! (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

Β'. φωνογράφος.

— Δὲν ἤξεύρεις τί μακρῦρια ἔχω μὲ τὸν σύζυγόν μου.

Ἡ ζηλοτυπία του δὲν ἔχει ὄρια. Χωρὶς αἰτίαν γίνεται Κάφρος, Ὅττεντότος...

Κλεάνθης:

Κάφρος ἐγὼ, Ὅττεντότος! (Κατ' ἰδίαν) Ἄναπνέω. Προτιμῶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Πηνελόπη.

Ναί· τὸ ἀκούετε; Κάφρος, Ὅττεντότος! — Εἰς τὸ

σκαμνί, κύριε. (τὸν καθίζει διὰ τῆς βίας). Κατηγορεῖσαι ὅτι παρεβιάσες τὸ ἀπόρητον τῶν ἐπιστολῶν, ἐγκλημα προβλεπόμενον καὶ τιμωρούμενον ὑπὸ τοῦ Νόμου. Αὐτὰ εἶναι ἡ ἐπιστολή μου πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου καὶ ἰδοὺ τὸ πρωτότυπον (τῷ ἐγχειρίζει τὴν ἐπιστολήν.) Λοιπὸν δὲν εἶχον δίκαιον νὰ παραπονῶμαι; Ἀνάγνωσον τῶρα τὸ πρωτότυπον, τὸ ὁποῖον δὲν με ἀφῆκες νὰ τελειώσω, διότι σ' ἐπίασαν τὰ νευρικά σου.

Κλεάνθης.

Ἄ! ὄχι· εἶναι ἱεροσυλία. (πίπτων εἰς τὰ γόνατα) Πηνελόπη...Εἶσαι ἀληθινὴ Πηνελόπη καὶ ἐγὼ ἄθλιος!

Πηνελόπη (ἐγείρουσα αὐτόν):

Ἄ! ὄχι, ζηλότυπος μόνον, δηλαδὴ τρελλός ὑπὸ δοκιμασίαν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ψυχρολουσία αὐτὴ θὰ σε θεραπεύσῃ. Ἄλλὰ εἶπέ μοι, μηχανὴ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀξιόλογος ὠτακουστής;

Κλεάνθης.

Εἶναι ὁ φωνογράφος τοῦ Ἐδισῶνος, ὅστις σε ἤκουεν, ἐνῶ ἀπήγγελλες καὶ τα ἐκέντησεν ὅλα μὲ τὴν βελόνην του εἰς τὸ ἔλασμα αὐτό. Τῶρα τὰ ἐπαναλαμβάνει ὡς ἡ ἡχώ ἐν πρὸς ἐν. Σοὶ τον προσφέρω δῶρον ἐπὶ τῇ ἐορτῇ σου καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ σε διδάξω τὸν μηχανισμόν του. (Ἰδίᾳ) Τοῦλάχιστον ἄς πιστεύῃ ὅτι τὴν ἤκουσε ἀπ' εὐ-

Walzer, ἠγέρθη, ἐχώρησα πρὸς αὐτήν, ἐχαιρέτησα διαγράφων διὰ τοῦ σώματος ἀξιοπρεπῆ καμπύλην κατὰ τὸν Γερμανικὸν τρόπον, καὶ μὲ τρυφερότητα τρυγόνος καὶ περιβαλὼν αὐτήν διὰ τοῦ ἰδίου μου βραχιόνος, ἤρχισα νὰ διασχίζω τὴν αἰθουσαν. Συνήθως χορεύω ἀθλιέστατα, ἀλλὰ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας, ἀγνοῶ πῶς ἐχόρευον μὲ ἐλαστικότητα ἀκανθοχοίρου.

Δὲν ἔκρινα περιττὸν νὰ ἀρχίσω καὶ μικρὸν διάλογον.

— Μήπως ἐκουράσθητε, Δεσποσύνη;

— Νὰ κουρασθῶ ὅταν χορεύω; Χά! χά! ποτέ... ποτέ! μοὶ ἀποκρίνεται μειδιῶσα δραττομένη δὲ τῆς εὐκαιρίας ἐκράτει τὸ στόμα διαρκῶς ἀνοικτὸν, ὅπερ ἐρμηνευόμενον σημαίνει: «Ἰδέ... ἰδέ σὲ παρακαλῶ δὲν ἔχω ὠρατὰ δόντια;»

Θεωρῶ περιττὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι καὶ αὐτὴ ὡς τόσαι ἄλλαι «εἶχεν ὀδόντας ὡς μαργαρίτας» ἐκ τῆς ἐπιμόνου ὅμως ταύτης ἐπιδείξεως τῶν ὀδόντων τῆς, δὲν σὰς φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὴ εἶχε δόσιν τινα φιλαρσεκειᾶς; Βεβαίως. Ἀλλ' ἡ φιλαρσεκειὰ τῆς ἦτο... ἂν ἤμην Βίκτωρ Οὐγγὼ ἢ τουλάχιστον μιμητὴς του, θὰ ἔλεγον ὅτι, ἡ φιλαρσεκειὰ τῆς ἦτο συγγνωστὴ διότι ἦτο... φιλαρσεκειὰ ἄνθους... φιλαρσεκειὰ ῥόδου... φιλαρσεκειὰ τῆς ἀθωότητος. Τὸ πιθανώτερον ὅμως πάντων εἶνε ὅτι καὶ αὐτὴ ὡς γυνὴ ἔπρεπε νὰ ἦνε φιλάρσεκος.

Ὁ διάλογος καίτοι διακεκομμένος, ἐξηκολούθει διαρκούντος τοῦ Walzer. Πολλὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας ἐτέθησαν ἐπὶ τοῦ τάπητος· ἐκ τούτων ὅμως τὴν πρώτην θέσιν κατείχε τὸ σπουδαῖον μετεωρολογικὸν ζήτημα τοῦ καιροῦ, τὸ μόνιμον τοῦτο καταφύγιον πάσης εὐφυοῦς ἢ ἀφυοῦς κεφαλῆς.

— «Κύριε, δὲν εἶσθε βεβαίως Γερμανός; ἡ προφορά σας σὰς προδίδει· εἶσθε Πολωνός;» μοὶ λέγει ἡ σύντροφός μου ἐν τῇ φορᾷ τοῦ λόγου.

— «Ὅχι, Δεσποσύνη, εἶμαι Ἕλληνας» ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω μετὰ τινος μετρίοφρονος αὐταρσεκειᾶς.

— «Ἕλληνας! Ἕλληνας. Herr Jesus! εἶνε ποτὲ δυνα-

θείας ὁ φωνογράφος καὶ ἄς μὴ μάθῃ ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μηχανῆς παρενέπεσεν ὁ Γιάννης!

Πηνελόπη

Τώρα ἐννοῶ τὴν μυθολογίαν τοῦ κυρίου ἐκείνου.— Ἀλλ' αὐτὴ ἡ Εἰρήνη, Κλεάνθη;

Κλεάνθης (τείνων τὴν χεῖρά του).

Τὴν εἰρήνην μου τὴν ἐπανευρίσκω πλησίον σου. Καί, ἀφοῦ μοὶ συνεχώρησες, αὐριον θὰ ἐορτάσω—ἐδῶ πλέον—πανηγυρικῶς τὰ γενέθλιά σου.

Πηνελόπη.

Θὰ προσκαλέσωμεν καὶ τὸν κύριον φωνογράφον;

Κλεάνθης.

Θὰ τῷ ὑπαγορεύσω τὰς εὐχάς μου, τὰς ὁποίας θὰ σοὶ ἐπαναλάβῃ αὐριον τὸ πρωί. Καὶ αὐτὸ θὰ ἦνε τὸ πρῶτον μᾶθημα τῆς φωνογραφίας!

(Πίπτει ἡ ἀύλατα).

(Θεωρεῖται ὡς χειρόγραφον).

Κ. Γ. ΕΠΝΟΣ.

τόν!» ἀναφωνεῖ ἐκπληκτος, καὶ ἐπαναλαμβάνουσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμένων τὴν λέξιν «Ἕλληνας» ἀποσπᾶται τῶν βραχιόνων μου, καὶ τρέχει πρὸς τὴν διευθυνσιν ὅπου ἦτο ἡ μήτηρ τῆς.

«Ἕλληνας! ... φαντασθῆτε! εἶνε ποτὲ δυνατόν; χά! χά!

Ἕλληνας... Ἕλληνας... Ἕλληνας...»

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἀστραπηδὸν καὶ ἀκαριαίως εἶχε διαδοθῆ ὅτι «Ἕλληνας τις...πραγματικὸς Ἕλληνας... Ἕλληνας... ἀπόγονος τοῦ Λεωνίδα... χά! χά!... τοῦ Θεμιστοκλέους χά! χά!...» εὐρίσκειτο σύσσωμος ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὁ χορὸς σχεδὸν διεκόπη, οὐδεὶς πλέον ἠθέλε νὰ χορεύσῃ, πάντες συνωθούντο περὶ ἐμέ. Ἀφῆνης παύει καὶ ἡ μουσική· οἱ μουσικοὶ καταβάντες ἐκ τῆς παστάδος προσεπάθουν διὰ τῶν κλαρινέτων καὶ τρομβονίων τῶν νὰ ἀνοίξωσι δίοδον πρὸς ἐμέ διὰ μέσου τοῦ κύκλου τῶν περιέργων ὅστις μ' ἐπολιόρκει. Ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας μάτην διεμαρτύρετο κατὰ τῆς τοιαύτης ἀπεργίας· ἡ μουσικὴ ῥάβδος του οὐδεμίαν εἶχεν ἐπ' αὐτῶν ἐπιτροπὴν, διότι κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ οἱ μουσικοὶ «εἶνε ἄνθρωποι» καὶ ἔπρεπε καὶ αὐτοὶ νὰ ἀπολαύσωσι τῆς θέας τοῦ «πρωτοφανοῦς τούτου φαινομένου.»

Κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν ἀντεπροσώπευον ὀλόκληρον ἔθνος· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κρατήσω τὴν θέσιν μου καὶ νὰ ἀποδειχθῶ ἄξιος τοῦ μεγέθους τῶν περιστάσεων. Προσέβλεψα τὸ περιεστώμενον πλῆθος ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπαθέστερον, ἐνόμισα μάλιστα ὅτι θὰ ἤμην ἐπιβλητικώτερος, ἐὰν ἤναπα καὶ ἐν σιγαρέττον. Πρὸς τοῦτο παρεκάλεσα τὸν καπνίζοντα γείτονά μου νὰ μοὶ δώσῃ πῦρ, ὅπερ προθύμως ἐποίησε, προσθέτων λίαν εὐγενῶς:

«Εἶνε εἰς τὴν Ἑλλάδα γνωστὴ ἡ χοῆσις τῶν πυρείων;»

Θὰ ἤμην ἀσυγχώρητος ἂν δὲν ἔδιδον τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν.

«Κύριε!» λέγω «Μήπως νομίζετε ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶνε χώρα ἀγρίων!! Α!!!! ἀπορῶ πῶς νοήμονες ἄνθρωποι, ὡς οἱ Γερμανοὶ, δύνασθε νὰ περιπίπτητε εἰς τοιαύτας πλάνας· δὲν γνωρίζετε φαίνεται ὅτι στατιστικῶς ἀπεδείχθη ὅτι ἡ Ἑλλάς «σχετικῶς» ἔκαμε κατὰ τὴν τελευταίαν 50ετίαν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος, τὰς μεγαλητέρας προόδους εἰς ὅλους τοὺς κλάδους;»

Δυστυχῶς καὶ κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ἡ ἀπάντησίς μου δὲν ἐπέφερε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, διότι μεταξὺ εἰρωνικῶν τινῶν γελῶτων, διέκρινα τὰς ἀναφωνήσεις:

«Ἄου! . . . Ἄου!» ὅπερ ἐρμηνευόμενον ἀθηναϊστὶ σημαίνει:

«Κόφτο! . . . κόφτο!»

(Ἐπεται συνέχεια)

Von Puck

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΥΔΑΤΑ ΕΡΜΙΟΝΗΣ

(Μονῆς ἁγίων Ἀναργύρων).

Τὰ ἀλάνθαστα κατὰ τῆς ψαμμιάσεως, Ὑδατὰ Ἑρμιονῆς, τὰ ὑπὸ πάντων τῶν διασημωτέρων ἱατρῶν τῆς πρωτευούσης συνιστώμενα, εὐρίσκονται παρὰ τῷ φαρμακοποιῷ κ. Ι. Δ. Κατσάρη καὶ τῷ διδάκτορι τῆς Ἱατρικῆς κ. Σ. Γ. Μερκούρη· πωλοῦνται δὲ ἀντὶ 90 μόνον λεπτῶν ἐκάστη φιάλη.